

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/132/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514225802
Dátum vydania rozhodnutia: 14.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514225802.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu RNDr. M. S., PhD., bývajúcemu v N. zastúpeného spoločnosťou POTOMA & Co., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Panenská č. 5, IČO: 36861898, proti žalovanému First Data Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova č. 25, Digital Park II, IČO: 31372074, zastúpenému spoločnosťou Allen & Overy Bratislava, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 4, Eurovea Central 1, IČO: 35857897, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 47 Cpr 37/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2018 sp.zn. 14 CoPr 10/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 2. mája 2016 č.k. 47 Cpr 37/2014-414 Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je neplatná výpoveď z pracovného pomeru, ktorú dal žalobcovi žalovaný listom zo 17. septembra 2014 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti v dôsledku zrušenia pracovnej pozície „Director Security Operations“ na základe organizačnej zmeny z 12. septembra 2014 (ďalej len „výpoveď“). Súčasne žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 12 307,17 €.

1.1. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca bol u žalovaného zamestnaný na základe pracovnej zmluvy z 19. marca 2012 v pracovnej pozícii Director Security Operations. Rozhodnutím žalovaného o organizačných zmenách z 12. septembra 2014 bola s účinnosťou od 1. októbra 2014 zrušená pozícia Director Security Operations z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce a procesov žalovaného. Na základe uvedeného rozhodnutia o organizačnej zmene žalovaný listom zo 17. septembra 2014 skončil so žalobcom pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu jeho nadbytočnosti.

1.2. Námietku žalobcu o nedoručení výpovede zákonným spôsobom považoval prvoinštančný súd za

nedôvodnú. Po dokazovaní vykonanom výpoveďami svedkov mal preukázané, že žalobca výpoveď na stretnutí medzi ním a žalovaným dňa 17. septembra 2014 odmietol prevziať, a preto účinky doručenia výpovede nastali uvedeným dňom v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce.

1.3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal preukázané, že u žalovaného došlo k platnej organizačnej zmene na základe rozhodnutia z 12. septembra 2014, ktorou bola od októbra 2014 zrušená pracovná pozícia Director Security Operations dovtedy zaradená do oddelenia informačnej bezpečnosti a v tomto oddelení zostali len dve pozície, a to Director IT a Director IT-EMEA Information Security, ako i že žalobca vykonával u žalovaného práce (kryptografia, ochrana aplikácií) spadajúce do pracovnej náplne pre danú pracovnú pozíciu a že došlo k zrušeniu uvedenej pracovnej pozície aj z hľadiska obsahu a pracovné úlohy žalobcu boli prerozdelené medzi ostatných zamestnancov.

1.4. V čase výpovede boli u žalovaného voľné dve pracovné miesta, jedno s ovládaním maďarského jazyka a druhé s ovládaním jazyka Java s trojročnou praxou. Žalovaný nemal povinnosť tieto voľné pracovné miesta žalobcovi ponúknuť, keďže na ich výkon nespĺňal podmienky. Na ponuku pracovného miesta, uvoľneného v čase výpovednej doby, žalobca nereagoval.

1.5. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. januára 2018 sp.zn. 14 CoPr 10/2016 napadnutý rozsudok vo výroku vo veci samej potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v časti o trovách konania rozsudok zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 17 200,51 €. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že prvoinštančný súd riadne zistil skutkový stav veci, z ktorého vyvodil správne právne závery. Súd prvej inštancie sa podľa neho vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré boli podstatné pre jeho rozhodnutie, preto sa v celom rozsahu stotožnil odôvodnením jeho rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

2.2. Odvolací súd k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní týkajúcich sa doručenia výpovede, rozhodnutia žalovaného o organizačnej zmene, splnenia ponukovej povinnosti žalovaným, uviedol, že nie sú dôvodné. Poukázal na to, že záver súdu prvej inštancie, že žalobca výpoveď, ktorá mu bola doručovaná na pracovisku, odmietol prevziať, bola v konaní jednoznačne preukázaná výpoveďami svedkov, z ktorého dôvodu nastali účinky jej doručenia v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce. Taktiež neboli v konaní preukázané tvrdenia žalobcu, že zo strany žalovaného išlo o účelovú organizačnú zmenu a že skutočným dôvodom skončenia pracovného pomeru bol zlý vzťah medzi ním a jeho priamym nadriadeným. Taktiež v konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaný nemal pre žalobcu inú pre neho vhodnú prácu, nakoľko na pracovné pozície, ktoré boli voľné v čase výpovede, žalobca nespĺňal predpoklady.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a tiež z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces vyvodzoval z toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné, nejasné a arbitrárne. Nevyporiadalo sa totiž s podstatou jeho argumentácie, so všetkými zásadnými listinnými dôkazmi, predloženými žalovaným a k týmto dôkazom nezaujal stanovisko. Odvolací súd sa zaoberal len existenciou prvej podmienky platnosti výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce - existenciou organizačnej zmeny, pričom v jeho rozhodnutí absentuje riadne odôvodnenie nadbytočnosti žalobcu v nadväznosti na prijaté rozhodnutie žalovaného o organizačnej zmene, ako i príčinnej súvislosti medzi organizačnou zmenou a jeho nadbytočnosťou. Žalobca trval na tom, že rozhodnutie o organizačnej zmene sa netýkalo pracovnej pozície, ktorú on skutočne vykonával, a to práce pracovnej pozície Director Application and Data Protection. Ďalej žalobca namietal nesprávne vyhodnotenie v konaní vykonaných dôkazov a právne závery odvolacieho súdu považoval za také, ktoré sú v „extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami“.

3.2. Na odôvodnenie prípustnosti svojho dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedol, že odvolací súd pochybil pri právnom posúdení veci, keď mal za to, že „v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a tiež pred odvolacím súdom došlo z právneho pohľadu k hrubému nerešpektovaniu základných zásad a princípov súdneho sporu s ochranou tzv. slabšej strany v spore, čo možno odôvodnene a opodstatnene považovať za zásadné odklonenie sa od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, a teda za dôvod dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku“.

3.3. Z týchto dôvodov žalobca navrhol zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a žalobe vyhovieť, resp. zrušiť tak rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť na ďalšie konanie prvoinštančnému súdu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nedostatok odôvodnenia nezakladá prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Podľa neho je rozsudok odvolacieho súdu podrobne odôvodnený a spĺňa všetky atribúty riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu. Prípustnosť dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia nezakladá, ak v konaní neboli vykonané všetky navrhované dôkazy, prípadne ak súd niektorý dôkaz nevyhodnotil správne. Pokiaľ žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, žalovaný poukázal na to, že v dovolaní nie je konkretizovaná právna otázka, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, žalobca neuvádza, ktoré právne posúdenie považuje za nesprávne a v čom spočíva jeho nesprávnosť. Navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

I.

7. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017).

7.2. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, podľa ktorej v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ CSP je, že a/ k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b/ znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c/ v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

11. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v konaniach sp.zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

12. K námietke žalobcu, podľa ktorej odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti, je nedostatočné, arbitrárne a v konečnom dôsledku nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

13. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmatečnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016 prijaté za predchádzajúcej právnej úpravy civilného konania, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

14. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

14.1. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Treba mať na zreteli tiež to, že v posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v

zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté - jeden celok. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

14.2. Obsah spisu v danom prípade neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu, skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa zákonom stanovené parametre. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15. Pokiaľ žalobca vytyka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

16. Pre prípad, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež 1 Cdo 62/2010, 2Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 256/2010 a 8 ECdo 170/2014)). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia právnych otázok súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 202/2017, 2Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017.

17. Na záver tejto časti odôvodnenia dovolací súd poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 279/2018, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a plne uplatniteľné aj po tomto dni. V zmysle tohto rozhodnutia „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ (1 Cdo 28/2018, 3 Cdo 26/2017, 3 Cdo 164/2018, 4 Cdo 131/2017, 5 Cdo 151/2017, 7 Cdo 99/2017, 8 Cdo 200/2017).

II.

18. Žalobca ďalej v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

18.1. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18.2. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017).

19. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 141/2017).ň

19.1. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikrčiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

20. V danom prípade sa žalobca v dovolaní nestotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi úvahami odvolacieho súdu, podal všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, podal kritiku právnych záverov odvolacieho súdu a polemizoval so správnosťou riešenia viacerých otázok, ktorými sa odvolací súd - podľa presvedčenia dovolateľa - odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, avšak v dovolaní neoznačil žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, od právnych záverov ktorého sa odvolací súd odklonil.

III.

21. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

22. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšnej časti (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a pomerom hlasov 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.